

Konie śląskie cz. 5

Historia powstania rasy

Janusz Lawin

Wraz z wprowadzeniem mechanizacji rolnictwa rola konia śląskiego jako siły pociągowej zaczęła maleć. Kierownicy stadnin, chcąc znaleźć zbyt na wyhodowane przez siebie konie, zaczęli kryć klacze śląskie ogierami pełnej krwi angielskiej. Urodzone z tych kojarzeń konie spełniały warunki wpisu do księgi śląskiej ale były koźmi szlachetniejszymi, mogącymi sprostać trudnym zadaniom sportu wyczynowego.

W tamtych czasach, przy stadninach i stadach ogierów działały prężne kluby jeździeckie, gdzie młode konie trenowano do startów w zawodach. Jeśli chodzi o rasę śląską, to dużo koni trenowano w stadninie Strzelce Opolskie. Oprócz potomków po ogierach pełnej krwi angielskiej bardzo dzielne było również potomstwo po ogierach angloarabskich. Młode ogiery ze stadnin Strzelce i Strzegom trafiały także do stad ogierów. Wśród koni, które startowały w konkursach skoków, najwybitniejszą była klacz Czata po Surmacz xx trenowana w SO Książ, która w latach 1975–83 startowała również na dużych zawodach międzynarodowych.

Z innych koni skoczków pochodzących od klaczy śląskich należy wymienić konie: wał. Iczin po Oczeret xx, wał. Liwr po Chersoń xx, kl. Gorzelanka po River Chanter xx.

Na czworobokach bardzo dobrze sprawdziło się potomstwo francuskiego angloaraba **Ronceval**: og. Medar i og. Dysput. W zawodach międzynarodowych startował z powodzeniem og. Badajoz po Wrangel śl. Liczba koni śląskich, które do roku 1990 startowały w konkursach ujeżdżenia i skoków, dochodziła do 60.

Jednak największe sukcesy ślązaki osiągnęły w konkurencji zaprzęgów.

W latach 60 i 70 był to zaprzęg ogierów z SO Książ. W tym czasie Polacy odnosili duże sukcesy w konkurencji czwórek. W wielu stadach ogierów było od kilku do kilkunastu ogierów w treningu zaprzęgowym. W Książu najlepsze wyniki osiągało w tym czasie potomstwo ogierów Firlej, Fokko, Bruno i Rittmeister. W treningu były następujące ogiery śląskie, które odnosiły sukcesy międzynarodowe: Cytat, Leopold, Perlon, Brylant, Dolar, Hak, Garłacz, Muszkieter, Tobruk, Zagon, Humus. Startowały one we Francji, Holandii, Niemczech, w Anglii (polska reprezentacja w Windsorze zajęła III miejsce) oraz w Szwajcarii, gdzie do sukcesu, jakim było zdobycie brązowego medalu Mistrzostw Europy, ogiery poprowadził Władysław Adamczak.

Ogierzy Hak, Dolar, Muszkieter i Zagon. Powozi Władysław Adamczak.

W latach 80tych, wraz ze zwiększeniem wymagań w tym sporcie, starty rozpoczęło następne pokolenie ogierów śląskich, m.in. Wachmistrz po **Zefir xx**, Bank po **Tankred xx**, Arsen po **Centimo** oraz Jogurt po **Hak**, startujący w konkurencji par. Na Mistrzostwach Świata w Riesenbeck w Niemczech w 1987 roku zespół Polski zdobył brązowy medal. Prócz Książa, również w Stadzie Ogierów Bogusławice, rozwijał się sport zaprzęgowy. Startowali tam Kazimierz Andrzejewski powożący czwórką oraz Roman Kusz w zaprzęgach parokonnych, który z kolejnych Mistrzostw Świata przywoził wiele medali. Najbardziej znanymi końmi Kazimierza Andrzejewskiego były ogierzy: Sotnik, Majdan, Gorzelany, Lampion, Czeremis, Limit i Esprit.

Lata 90te to przede wszystkim udane starty Czesława Koniecznego i jego czwarte miejsce indywidualnie na Mistrzostwach Świata w Poznaniu w 1995 roku oraz brązowy medal drużynowo dla Polski. Ogierami, które miały za sobą wspaniałą karierę sportową i zostały bardzo dobre potomstwo w hodowli były: og. **Jogurt** po Hak, **Bank** po Tankred xx oraz synowie saksońskiego og. Centimo: og. **Arsen** i **Lansjer**.

Wielkie sukcesy święciły też polskie zaprzęgi na Mistrzostwach Świata w konkurencji par w 2004 roku we Francji. W polskim zespole, który zdobył srebrny medal, startował Ireneusz Kozłowski, który powoził parą siwych klaczy po og. Lansjer. Brązowy medal w klasyfikacji indywidualnej wywalczył Roman Kusz, który startował parą koni rasy polski koń szlachetny półkrwi po śląskim ogierze Bogacz, który jest synem ogiera Lansjer.